

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/179/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214205449
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214205449.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členov senátu JUDr. Evy Behranovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci žalobcu: S. R., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX K. D., L. E. XXXX/XX, právne zastúpený advokátom JUDr. Tamásom Puskásom, Alžbetínske námestie 1203, 929 01 Dunajská Streda, proti žalovanej: R. L., narodená XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XX, XXX XX E., právne zastúpená advokátom JUDr. Petrom Múčkom, 930 30 Rohovce 100, o zaplatenie istiny 11.666,66 eura, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 14C/90/2014-84 zo dňa 17. decembra 2014 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu vyhovel tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.666,66 eura do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca a žalovaná spolu s I. G. a C. R. boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. E., evidovaných na LV č. XXXX, rodinný dom so súp. č. XXX a príslušné pozemky. Podieloví spoluvlastníci sa rozhodli uvedené nehnuteľnosti predať, avšak na nehnuteľnostiach viazli dlhy C. R. v sume 25.621,46 eura. Tieto dlhy žalovaná musela uhradiť, pretože boli zabezpečené exekučným záložným právom a kupujúci nemali o takú nehnuteľnosť záujem. Po vyplatení dlhov bola nehnuteľnosť predaná za kúpnu cenu 80.000,- eur, ktorá bola vyplatená na účet žalovanej a z tejto kúpnej ceny na žalobcu pripadá sporná suma 11.666,66 eura. Žalovaná sa v konaní bránila tým, že na nehnuteľnosti viazli exekúcie v sume 25.621,46 eura spoluvlastník C. R., brat žalobcu. Žalovaná poukázala na to, že C. R. a žalobca uzavreli dňa 15.07.2013 dohodu o uznaní dlhu, na základe čoho uvedenú spornú sumu má žalobcovi vyplatiť C. R.. Obdobnú dohodu uzavrela s C. R. ako veriteľ žalovaná, keďže na zlikvidovanie dlhov v sume 25.621,46 eura nepostačoval podiel žalobcu. Súd prvého stupňa konštatoval, že medzi účastníkmi pritom nebolo sporné, že žalovaná kúpnu cenu v sume 80.000,- eur prevzala a na žalobcu pripadá 11.666,66 eura, pričom žalovaná žalobcovi žiadne finančné prostriedky neodovzdala, svoj dlh nesplnila. Súd sa preto zaoberal tým, či záväzok žalovanej nezanikol inak, resp. prevzatím dlhu bratom žalobcu. ZO skutkových zistení súdu prvého stupňa vyplýva, že žalovaná poskytla peňažné prostriedky C. R. bez súhlasu žalobcu a žalobcovi iba oznámila, že mu bude plniť namiesto nej brat žalobcu C. R.. Žalovaná teda nakladala so spoluvlastníckym podielom žalobcu, ona svojvoľne určila, že vzhľadom na to, že ide o brata žalobcu a hodnota jeho dlhov prevyšovala podiel C. R. na nehnuteľnosti, bude podiel žalobcu vyplatený prostredníctvom úhrady dlhov jeho brata C. R., ktorý sa stane jeho dlžníkom. Súd preto skúmal, či k zániku záväzku žalovanej nedošlo prevzatím dlhu bratom žalobcu a zistil, že k prevzatíu dlhu v danom prípade nedošlo vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k uzavretiu písomnej

dohody o prevzatí dlhu medzi žalovanou ako pôvodným dlžníkom a C. R. ako novým dlžníkom. Rovnako nebol preukázaný ani súhlas žalobcu ako veriteľa s prevzatím dlhu. Súd prvého stupňa poukázal na to, že k prevodu dlhu podľa § 531 ods. 1 OZ dochádza v momente, keď na takéto prevzatie dlhu dá veriteľ súhlas. Zmluva o prevzatí dlhu sa stáva účinnou až so súhlasom veriteľa. Aj keď dlžník C. R. čestne vyhlásil, že prevzal sumu 25.621,46 eura a svoj záväzok uznal aj na súdnom pojednávaní, takéto vyhlásenie nepovažuje súd za postačujúce na zánik záväzku žalovanej, keďže takéto jednostranné vyhlásenie nového dlžníka nemôže mať za následok zmenu v osobe dlžníka. Ani dohoda o uznaní dlhu uzatvorená dňa 15.07.2013 medzi žalobcom a C. R. o uznaní záväzku dlžníka C. R. voči veriteľovi, t.j. žalobcovi v spornej sume titulom pôžičky nespôsobuje zánik záväzku žalovanej. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že túto dohodu podpísal jedine veriteľ, teda žalobca a navyše v priebehu konania bolo preukázané, že žalobca nedostal od žalovanej žiadne finančné prostriedky a rovnako žiadne peňažné prostriedky neodovzdal fyzicky ani svojmu bratovi. Zmluva o pôžičke je pritom reálny kontrakt a pokiaľ k odovzdaniu peňažní nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky ani nevznikne. Preto súd dospel k záveru, že žalovaná v priebehu konania nepreukázala, že jej záväzok voči žalobcovi zanikol, preto jej súd uložil povinnosť spornú sumu žalobcovi zaplatiť, keďže ide o sumu tvoriacu spoluvlastnícky podiel žalobcu, ktoré finančné prostriedky boli vyplatené na účet žalovanej. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami zákona č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník (§ 451 ods. 1, § 137 ods. 1, § 37, § 39, § 40 ods. 1, § 488, § 489, § 493, § 493 ods. 1, § 588, § 657, § 580) a ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku - zákon č. 99/1963 Zb. (§ 120 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2, 3). Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá s jej uloženou povinnosťou zaplatiť žalobcovi spornú sumu nesúhlasila s poukazom na nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Súd sa stotožnil s tvrdeniami žalobcu, že nikdy nedal súhlas na úhradu dlhov brata C. R. z jeho spoluvlastníckeho podielu, pretože žalobca sa na žiadnych rokovaniach nezúčastňoval. Takto ustálený stav sa nezhoduje so skutkovým stavom, ktorý preukazujú svedecké výpovede svedkov Mgr. G. L. a I. G. na pojednávaní dňa 28.11.2014, ktorí potvrdili, že žalobca bol na všetkých jednaniach dedičov prítomný, vedel, že na nehnuteľnosti viaznu dlhy a že kupujúci trvajú na ich úhrade pred predajom nehnuteľnosti. S postupom, že budú dlhy vyrovnané z finančných prostriedkov Mgr. G. L. a I. G. vyslovil súhlas i žalobca, čo pred súdom ani nenamietal. Bez úhrady týchto dlhov by k predaju dotknutej nehnuteľnosti do vlastníctva manželov C. nedošlo, nakoľko títo trvali na úhrade viaznucích dlhov na nehnuteľnosti pred samostatným podpisom kúpnej zmluvy. Z kúpnej zmluvy nakoniec vyplýva, že na nehnuteľnosti neviaznu žiadne dlhy, vecné bremená ani práva tretích osôb. Všetci spoluvlastníci vyjadrili súhlas s predajom nehnuteľností, no pred predajom bolo potrebné vyporiadať dlhy a ak by žalobca s týmto postupom nesúhlasil, o tomto rozhodla väčšina spoluvlastníkov v osobách žalovanej, svedka G. a C. R.. Žalobcovi bola pritom vysvetlená celá situácia a ďalej bolo dohodnuté, že po úhrade kúpnej ceny za nehnuteľnosť budú Mgr. G. L. a I. G. vrátené peňažné prostriedky, ktoré boli použité na úhradu dlhov. Preto oproti kúpnej cene 80.000,- eur existoval dlh 25.621,46 eura, ktorý musel byť vrátený Mgr. G. L. a I. G. z kúpnej ceny. Ak by teda aj súd zaviazal žalovanú vyplatiť žalobcovi jeho podiel z predaja nehnuteľnosti, tak v zmysle vyššie uvedených skutočností mal byť jeho podiel krátený o na neho pripadajúci podiel na bremenách a dlhoch viaznucích na spoločnej veci, o ktorej hospodárení rozhoduje v zmysle zákona dohoda alebo väčšina podielových spoluvlastníkov. S touto skutočnosťou sa súd prvého stupňa vôbec nevyporiadal. Tvrdenie žalobcu, že nikdy nedal žiaden súhlas na úhradu exekučných záložných práv je vyvrátené uznaním dlhu, ku ktorému došlo medzi C. R. a žalobcom a z ktorého vyplýva, že práve C. R. uhradí žalobcovi jeho podiel na nehnuteľnosti. Uznanie dlhu medzi C. R. a žalobcom bolo podpísané i C. R., nakoľko na pojednávaní dňa 28.11.2014 vo svojej svedeckej výpovedi nesporne uviedol, že táto dohoda medzi ním a žalobcom existuje, nachádza sa v súdnom spise. Zároveň potvrdil, že uznanie dlhu, ako aj čestné vyhlásenie si riadne prečítal, inak by to nebol podpísal a tieto dokumenty si v plnom rozsahu osvojuje. Súd prvého stupňa konštatoval, že na uznaní dlhu chýba podpis C. R., čo mal práve výpoveďou svedka vyvrátené, keďže C. R. jednoznačne uviedol, že túto listinu podpísal a aj ňou disponuje. Preto konštatovanie súdu, že uznanie dlhu je absolútne neplatné z dôvodu absencie podpisu oboch účastníkov sa nezakladá na pravde a súd mal z neho vychádzať. Preto konštatovanie súdu, že uznanie dlhu nie je podpísané oboma účastníkmi, je odvolacím dôvodom, nakoľko existuje toto uznanie dlhu a jeho platnosť povinný subjekt C. R. nespochybnil a žalobca účelovo predložil iba taký doklad, ktorý nie je podpísaný oboma účastníkmi. V konaní ale bolo preukázané, že C. R. takéto uznanie dlhu podpísal, na čo žalovaná kladie v odvolaní dôraz. Poukázala napokon na to, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil (Nález Ústavného súdu SR IV.ÚS 115/03), keď súd je povinný odôvodniť svoje rozhodnutie dostatočne

a presvedčivo, vporiadať sa s námietkami účastníka konania a poskytnúť aj priamo nezainteresovanej osobe uspokojivé odpovede na kľúčové otázky tvoriace predmet sporu. Podľa žalovanej napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je bez náležitého odôvodnenia nezákonné a nepreskúmateľné i s ohľadom na skutočnosti, ktoré žalovaná uvádzala vo svojom odvolaní. Poukázala na to, že žalobca musel vedieť o dlhoch svojho brata a svojim podpisom na uznaní dlhu súhlasil s tým, že hodnota jeho podielu, ktorý mu zo zákona patrí, bude započítaná na úhradu dlhov jeho brata C. R.. Uznanie dlhu čo do obsahu s uvedením, že hodnotu jeho podielu súvisiaceho s predajom nehnuteľnosti mu vyplatí C. R. de iure sa považuje za súhlas s prevzatím dlhu s poukazom na ustanovenie § 531 OZ. Poukázala na to, že tu došlo vlastne v zmysle § 531 OZ k dohode s dlžníkom, že preberá jeho dlh a nastúpi ako dlžník namiesto neho, ak k tomu dá veriteľ súhlas. Tvrdila, že existovala dohoda ohľadom prevzatia dlhu, pričom aj svedok C. R. na pojednávaní uznal svoj záväzok voči žalobcovi. Na platnosť takejto dohody sa vyžaduje súhlas veriteľa, ktorý bol daný s poukazom na uznanie dlhu medzi žalobcom a C. R.. Súhlas veriteľa v zmysle § 531 ods. 1 OZ môže byť udelený buď vopred alebo dodatočne, keďže takýto prejav nemusí spĺňať žiadne formálne náležitosti a môže byť v písomnej forme, ústnej alebo i konkludentne. Žalobca uznaním dlhu voči bratovi čo do formálnej stránky udelil súhlas k prevzatiu dlhu namiesto žalovanej. Preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne vyjadril. Poukázal na to, že písomná zmluva o prevzatí dlhu nebola uzavretá medzi žalobcom a žalovanou a s takýmto prevzatím dlhu žalobca nevyslovil súhlas (§ 531 OZ). Dohodu o uznaní dlhu medzi žalobcom a C. R. a jednostranné čestné vyhlásenie C. R. nie je možné vykladať ako zmluvu o prevzatí dlhu, keďže neboli uzavreté medzi žalovanou a C. R.. Na takúto zmluvu žalobca nedal súhlas a preto C. R. nemohol nastúpiť namiesto žalovanej a nemohol prevziať jej dlh voči žalobcovi. Čo sa týka platnosti dohody o uznaní dlhu, tu súd prvého stupňa konštatoval, že k žiadnej pôžičke nedošlo a preto je dohoda o uznaní dlhu absolútne neplatná. Čo sa týka prítomnosti žalobcu na všetkých rokovaniach, celú transakciu vybavovala žalovaná, resp. jej syn a brat. Sama žalovaná uviedla, že dedičia sa nestarali o vybavovanie celej záležitosti, preto to musela riešiť ona. Všetky podklady pripravovala žalobkyňa, Mgr. G. L. a pán G.. Na stretnutí dňa 15.07.2013 boli žalobcovi všetky tieto skutočnosti oboznámené s tým, že z kúpnej ceny nedostane ani jeden cent. Pritom o tom, čo bude s časťou kúpnej ceny, ktorá patrí žalobcovi, mohol rozhodnúť výlučne žalobca. Žalobca nikdy nedal súhlas na to, aby z jeho peňazí boli vyplatené exekúcie C. R.. Preto navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zákona č.99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov - Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, podal ho účastník konania (§ 201 OSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, (§ 202 OSP), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) po skonštatovaní, že odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. h) a f) OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z.).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, nakoľko vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, preto sa nejedná o konanie, v ktorom by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde ani o konanie vo veciach porušovania zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Predmetom tohto konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 14C/90/2014 je nárok žalobcu voči žalovanej o zaplatenie istiny 11.666,66 eura, ktorej žalobe žalobcu súd prvého stupňa vyhovel.

Žalovaná s rozsudkom súdu prvého stupňa nesúhlasí a preto sa svojim odvolaním domáha zamietnutia žaloby, resp. vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel i k správnym skutkovým záverom, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa vo veci, ktorý na vec aplikoval správne ustanovenia predmetných právnych noriem a tieto i správnym spôsobom vyložil, s poukazom na § 219 OSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Odvolací súd považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa za zrozumiteľné, preskúmateľné a aj dostatočne odôvodnené, pričom sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd však dodáva nasledovné.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca, žalovaná spolu s I. G. a C. R. boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v katastrálnom území E., evidovanej na LV č. XXXX ako rodinný dom so súp. č. XXX, pozemok parc. č. 518 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 358 m² a pozemok parc. č. 519 - záhrady o výmere 347 m² vedených na LV č. XXXX pre katastrálne územie E. a predmetné nehnuteľnosti boli predané za kúpnu cenu 80.000 eur, ktorá kúpna cena bola uhradená na účet žalovanej. Uhradením celej kúpnej ceny žalovanej jej vznikla povinnosť uhradiť ostatným spoluvlastníkom na nich pripadajúcu časť kúpnej ceny podľa výšky ich spoluvlastníckeho podielu, u žalobcu ide o sumu 11.666,66 eura.

Žalobca v konaní tvrdí, že žalovaná mu sumu pripadajúcu na jeho spoluvlastnícky podiel nevyplatila, žalovaná potvrdzuje, že žalobcovi protihodnotu jeho spoluvlastníckeho podielu nevyplatila, pretože jeho podiel sa spotreboval na úhradu dlhov jeho brata C. R., ktorý svoju povinnosť vyplatiť spornú sumu bratovi uznal a okrem uvedeného uzavrel s ním aj zmluvu o pôžičke, kde sa zaviazal uvedený spoluvlastnícky podiel bratovi vyplatiť, respektíve poskytnutú pôžičku vrátiť.

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

Okruh rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

S poukazom na vyššie uvedené možno skonštatovať, že v danej veci žalobca uniesol svoje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, keď tvrdil, že žalovaná bola povinná vyplatiť mu spornú sumu titulom jeho spoluvlastníckeho podielu na predmetných nehnuteľnostiach a doposiaľ k tejto výplate neprišlo a dokázal vyvrátiť tvrdenie žalovanej, že by jej povinnosť zanikla inak.

Žalovaná navrhnutými a aj vykonanými dôkazmi nedokázala spochybniť svoju pasívnu legitimáciu, pretože jej záväzok vyplatiť získanú kúpnu cenu z predaja predaných nehnuteľností žalobcovi je nespochybniteľný, pričom v konaní nepreukázala, že by si záväzok voči žalobcovi splnila, alebo že by zanikol inak. ňou tvrdené a preukázané skutočnosti, že zabezpečila vyplatenie tiarch C. R. viaznucich na predávaných nehnuteľnostiach a že C. R. uznal svoj dlh voči žalobcovi a uzavrel s ním aj zmluvu o pôžičke, nezbavili žalovanú povinnosti uhradiť žalobcovi uplatnený nárok.

V tejto súvislosti je nevyhnutné stotožniť sa so závermi prvostupňového súdu v uvedených v preskúmanom rozsudku, že ani uznanie dlhu, ani zmluva o pôžičke medzi žalobcom a jeho bratom C. R. nespôsobili zánik dlhu žalovanej.

V konaní boli predložené písomnou listinné dôkazy, ktorými sa žalovaná snažila zbaviť svojej zodpovednosti uhradiť žalobcovi spornú pohľadávku.

Z čestného vyhlásenia z 15. júla 2013 (č.l. 46) vyplýva, že C. R. čestne vyhlásil prevzatie sumy 25.621,46 eura na svoj podiel (o veľkosti 1/16-iny a 1/12-iny k celku) na nehnuteľnosti v súvislosti s úhradou exekučných titulov viaznucich na tejto nehnuteľnosti(od koho prevzal uvedené finančné prostriedky, to chýba - poznámka odvolacieho súdu).

Z Dohody o uznaní dlhu (č.l. 67-68) uzatvorenej dňa 15. júla 2013 S. R. ako veriteľom a C. R. ako dlžníkom vyplýva, že dlžník uznal svoj dlh voči veriteľovi vo výške 11.447,91 eura, ktorý vznikol titulom pôžičky. Dlžník vyhlásil, že peňažné prostriedky vo výške 11.447,91 eura od veriteľa prijal a ďalej vyhlásil, že uznáva svoj záväzok čo do dôvodu a výšky. Predmetná dohoda nachádzajúce sa v spise koniec citovania len je vlastnoručne podpísaná veriteľom, t.j. žalobcom.

Z Dohody o uznaní dlhu (č.l. 69-70) uzatvorenej dňa 15. júla 2013 R. L. ako veriteľom a C. R. ako dlžníkom vyplýva, že dlžník uznal svoj dlh voči veriteľovi vo výške 962,81 eura, ktorý vznikol titulom pôžičky. Predmetná dohoda je vlastnoručne podpísaná veriteľom - žalovanou a dlžníkom C. R. (tam uvedené aj veriteľom!? - poznámka odvolacieho súdu).

Súd prvého stupňa dôsledne v súlade so zákonom posúdil obsah týchto právnych úkonov, vyhodnotil ich dôsledky na právne vzťahy medzi účastníkmi a vyvodil z nich zodpovedajúce právne závery, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd.

Čestné vyhlásenie C. R. (č.l. 46 spisu) je jedným z dôkazov o existencii dlhov tohto spoluvlastníka, ktoré boli pred kúpnu zmluvou zo dňa 07.06.2013 vysporiadané tak, aby dlhy na nehnuteľnosti neviazali. Dôkazom toho je napokon i samotná kúpna zmluva, keďže nehnuteľnosti boli predávané kupujúcim bez tiarch či iných záväzkov. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozsudku vypořiadal aj s týmto čestným vyhlásením C. R., ktorý v ňom potvrdil, že prevzal sumu 25.621,46 eura, pričom išlo o jeho jednostranné vyhlásenie bez účasti pôvodného dlžníka(žalovanej), ktoré by nevyvolalo zamýšľané právne následky, a to ani keby s tým veriteľ súhlasil.

Dohoda o uznaní dlhu uzavretá dňa 15.07.2013 (č.l. 67, 68 spisu), nie je právnym úkonom spôsobilým k zániku dlhu medzi žalobcom a žalovanou. Ide o dohodu uzavretú medzi úplne inými subjektmi(žalobca a jeho brat C. R.), kde sa konštatuje, že dlžník prijal tam uvedené finančné prostriedky od veriteľa a zaväzuje sa mu ich vrátiť. Listinné dôkazy, na ktoré žalovaná poukazuje v odvolaní, nesvedčia o skutočnostiach, ktoré ona tvrdí.

Dohoda o uznaní dlhu uzavretá dňa 15.07.2013 (č.l. 69-70 spisu)je uzavretá medzi žalovanou a dlžníkom C. R., nevyplýva z nej, že by dlžník prevzal záväzok žalovanej uhradiť spoluvlastnícky podiel žalobcu.

K platnému prevzatiu dlhu môže dôjsť na základe písomnej zmluvy uzavretej medzi dlžníkom(žalovanou) a treťou osobou (C. R.), na čo je vždy potrebný súhlas veriteľa(žalobcu). Súhlas veriteľa ako jednostranný právny úkon môže byť adresovaný buď pôvodnému dlžníkovi, alebo novému dlžníkovi, pričom nie je rozhodujúce, v akej forme bol súhlas udelený. Musí však spĺňať podmienky uvedené v ustanovení § 37 ods. 1.

Prevzatie dlhu žalovanej C. R. preukázané nebolo. Nebolo jednoznačne preukázané ani to, že žalovaná sa ako pôvodný dlžník dohodla s C. R., že on vyplatí za ňu kúpnu cenu bratovi - žalobcovi, ani to, že o takejto dohode bol informovaný žalobca a s takouto dohodou prejavil súhlas (v písomnej, ústnej či konkludentnej forme). Žalovaná v konaní v tomto smere neuniesla ani bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno.

Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebolo preukázané ani to, že došlo k uzavretiu písomnej, prípadne ústnej dohody o prevzatí dlhu medzi žalovanou ako pôvodným dlžníkom a C. R. ako novým dlžníkom a na dôvažok, k takémuto prevzatiu dlhu nebol preukázaný ani písomný ani ústny, ani konkludentný súhlas žalobcu ako veriteľa.

Takýto súhlas žalobcu nevyplýval zo žiadnych skutkových zistení, ani z výsluchu syna a brata žalovanej, ktorí boli v konaní vypočutí ako svedkovia (Mgr. G. L. a I. G.).

Treba pritom konštatovať, že písomné doklady - dohoda o uznaní dlhu a čestné vyhlásenie C. R. sú úplne v rozpore so skutkovými tvrdeniami žalovanej, keďže finančné prostriedky na úhradu dlhov C. R. neposkytol žalobca, ale syn a brat žalovanej, žalovaná po vyplatení kúpnej ceny zapožičané finančné prostriedky svojmu synovi a bratovi vrátila.

Ani argumentácia žalovanej o tom, že v danom prípade ide o hospodárenie so spoločnou vecou podľa § 137 ods. 1 OZ a že väčšina spoluvlastníkov v osobách žalovanej, I. G. a C. R. rozhodli o predaji nehnuteľnosti po predchádzajúcom vyplatení dlhov nie je spôsobilá zvrátiť dôvodnosť nároku žalobcu. V danom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie § 137 ods. 1 na predaj spoluvlastníckeho podielu toho-ktorého spoluvlastníka a na výplatu protihodnoty za spoluvlastnícky podiel, keďže v danom prípade nejde o hospodárenie so spoločnou vecou, ale výkon práv vyplývajúcich z vlastníckeho práva toho-ktorého (spolu)vlastníka. Obsahom (spolu)vlastníckeho práva je predmet svojho (spolu)vlastníckeho práva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním (§ 123 OZ). Predaj spoluvlastníckeho podielu je nakladanie so svojim vlastníctvom a nakladanie s vlastníctvom nie je možné stotožniť s hospodárením so spoločnou vecou.

Žalovaná v odvolaní argumentuje ďalej i tým, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie nedostatočne v zmysle § 157 ods. 2 OSP odôvodnil.

Odôvodnenie rozhodnutia má vysvetľujúcu povahu vo vzťahu k výroku rozhodnutia. Kým vo výroku musí byť stručne a jasne formulované rozhodnutie súdu o predmete občianskeho súdneho konania, aby výrok mohol byť vykonateľný, v odôvodnení má súd možnosť a zároveň aj povinnosť vysvetliť výrok, teda zdôvodniť prečo rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti, objasniť myšlienkové postupy súdu pri rozhodovaní danej veci a vyložiť pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť tohto záverečného úsudku súdu. Táto časť rozhodnutia je veľmi významná z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. V prípade, ak odôvodnenie nemá všetky náležitosti vyžadované zákonom, nemôže odôvodnenie plniť funkciu presvedčivosti a takisto rozhodnutie nie je preskúmateľné. Porušením práva účastníka na riadne odôvodnenie rozsudku sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia opravného prostriedku a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd sa s poukazom na § 157 ods. 2 OSP s takouto argumentáciou žalovanej o nedostatočnom odôvodnení rozsudku nestotožňuje, pretože súd prvého stupňa vo svojom rozsudku popísal skutkový stav zistený z jednotlivých dôkazov a tieto vyhodnotil v súlade s predpismi procesného práva. Súd prvého stupňa odôvodnil svoj výrok jasne, určite a zrozumiteľne, odôvodnil ho ako právne, tak i skutkovo. Súd prvého stupňa vykonal pre rozhodnutie vo veci potrebné dokazovanie, opísal výsledky tohto dokazovania vo svojom rozhodnutí a z týchto výsledkov ustálil skutkový stav. Pri aplikácii jednotlivých zákonných ustanovení vychádzal z ustálenej súdnej praxe, na ktorú i poukázal. Odvolanie žalovanej napokon svedčí o tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo náležite odôvodnené, keďže žalovaná správnosť skutkových i právnych záverov rozporuje a spochybňuje. I samotné odvolanie žalovanej svedčí o tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je preskúmateľné a dáva jednoznačné odpovede na kľúčové problémy tohto sporu.

S prihliadnutím k uvedeným skutočnostiam odvolací súd uzatvára, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobe žalobcu vyhovel, rozhodol vecne správne. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by viedli k zmene napadnutého rozsudku (§ 220 OSP) alebo k zrušeniu tohto rozsudku (§ 221 ods. 1 OSP) a preto viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania konštatujúc, že tieto neboli preukázané ako dôvodné, toto rozhodnutie podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Pretože súd prvého stupňa si vo svojom rozhodnutí vyhradil rozhodovanie o trovách konania po právoplatnom skončení veci, v takomto rozhodnutí rozhodne i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 151 ods. 01 s použitím § 224 ods. 1 OSP).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.